

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.8.2010
KOM(2010) 428 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

**på grundval av artikel 22 i rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om
tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande**

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

på grundval av artikel 22 i rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande

1. INLEDNING

1.1. Bakgrund

I syfte att underlätta verkställigheten av beslut om förverkande i en annan medlemsstat än den där beslutet utfärdades tillämpas i rambeslut 2006/783/RIF principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande som utfärdats av en domstol med straffrättslig behörighet. Rambeslutet är tillämpligt på alla brott för vilka beslut om förverkande kan utfärdas. För 32 kategorier av brott som förtecknas i rambeslutet slopades kontrollen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger.

1.2. Meddelanden om genomförandet i medlemsstaterna

I slutet av februari 2010 hade följande 13 medlemsstater anmält sina nationella lagar om införlivande av bestämmelserna i rambeslutet till kommissionen: **AT, CZ, DE, DK, FI, IE, HU, LV, NL, PL, PT, RO** och **SI**. IE bifogade inte genomförandelagstiftningen till sin anmälan. HU och DE skickade endast in en inofficiell anmälan.

Sju medlemsstater (**BE, CY, EL, ES, FR, IT** och **LT**) underrättade kommissionen om att de höll på att utarbeta relevant lagstiftning på nationell nivå. Ingen av dessa medlemsstater hade dock antagit sin lagstiftning eller underrättat kommissionen i slutet av februari 2010.

De flesta medlemsstater som skickade en anmälan till kommissionen har införlivat rambeslutet korrekt, utom artikel 8 om skäl för att vägra erkännande eller verkställighet. De flesta medlemsstater lade till ytterligare skäl för vägran som inte finns med i rambeslutet. Detta begränsar avsevärt rambeslutets tillämpningsområde och är inte förenligt med detta. Ett fåtal medlemsstater har införlivat rambeslutet endast delvis.

Ingen anmälan eller information om hur införlivandet framskrider har inkommit från följande sju medlemsstater: **BG, EE, LU, MT, SE, SK** och **UK**.

1.3. Metod och bedömningskriterier

Enligt artikel 22 i rambeslutet ska kommissionen utarbeta en rapport om de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att senast den 24 november 2008 följa bestämmelserna i rambeslutet. Kommissionen skulle utarbeta rapporten i tid för att rådet senast den 24 november 2009 skulle kunna bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att följa rambeslutet. Utarbetandet av rapporten fördröjdes eftersom så få (endast två) anmälningar inkommit från medlemsstaterna när den ursprungliga tidsfrist som fastställdes i rambeslutet löpte ut.

Rambeslut är till sin natur bindande för medlemsstaterna i fråga om vad som ska uppnås, men överlåter åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet. Vilken form som än väljs måste principerna om tydlighet, rättssäkerhet och

verkningsfullhet följas. Rambeslut har inte direkt effekt. Principen om konform tolkning gäller dock för rambeslut som antagits enligt avdelning VI i EU-fördraget¹.

2. UTVÄRDERING

Allmänna aspekter på genomförandet

Varje medlemsstat väljer sin egen metod för att införliva rambeslutet i den nationella lagstiftningen.

AT har införlivat rambeslutet i den federala lagen om straffrättsligt samarbete med EU-medlemsstaterna. Denna lag omfattar också införlivande av andra rambeslut om straffrättsligt samarbete. Införlivandet omfattar de viktigaste delarna av rambeslutet men en del har utelämnats.

CZ har gjort ändringar i straffprocesslagen. Införlivandet är mycket grundligt och omfattar alla viktiga bestämmelser i rambeslutet.

DE har genomfört rambeslutet genom att ändra och komplettera den federala lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Utan konsoliderad version av de ändrade bestämmelserna är det ibland svårt att bedöma hur fullständigt och korrekt genomförandet är. Det förefaller som om en del av de väsentliga principerna i rambeslutet (t.ex. principen om direkt kontakt) inte skulle ha genomförts korrekt.

DK – Den danska genomförandelagen trädde i kraft den 1 januari 2005, dvs. nästan två år innan själva rambeslutet antogs av rådet. Den danska lagen genomför de viktigaste delarna när det gäller erkännande av beslut om förverkande men utelämnar vissa andra mindre viktiga aspekter.

FI – Finlands genomförandelag är mycket kortfattad. Ett speciellt inslag i denna lag är att den omfattar en allmän bestämmelse i kapitel 1 som föreskriver att bestämmelser av lagstiftningskaraktär i rambeslutet ska följas som bestämmelser i lag om inget annat anges i genomförandelagen. En sådan bestämmelse kan leda till bristande klarhet om rättsläget hos utövande jurister, eftersom de måste vara väl förtrodda med själva rambeslutet och tillämpa det direkt. Den finska genomförandelagen fokuserar enbart på ett fåtal frågor, t.ex. överklagande av beslut om erkännande av beslut om förverkande. De flesta andra bestämmelser i genomförandelagen avser den allmänna bestämmelsen. Därför är det något svårt att bedöma graden av genomförande. Med beaktande av den allmänna bestämmelsen kan genomförandet i FI anses vara formellt tillfredsställande. Av tydlighetsskäl anges det dock i denna rapport att FI inte har genomfört vissa inslag varje gång genomförandelagen inte omfattar bestämmelser som specifikt avser vissa inslag i rambeslutet.

IE har inte bifogat genomförandelagstiftningen till sin anmälan. Det rör sig om 2008 års lag om ömsesidigt bistånd i straffrättsliga frågor. Genomförandelagen motsvarar mestadels inte rambeslutet, och flera viktiga bestämmelser och grundläggande principer för ömsesidigt erkännande har utelämnats. Lagen omfattar t.ex. inte principerna för direkt kontakt och erkännande utan vidare formaliteter, avskaffande av kontrollen av dubbel straffbarhet för 32 kategorier av brott, skäl för att vägra erkännande, grunder för uppskjutande av verkställighet

---

¹ EG-domstolens dom av den 16 juni 2005 i mål C-105/03, Pupino, EUT L 292, 15.11.2006, s. 2.

eller tillgång till rättsmedel. Däremot omfattar den andra aspekter som inte ingår i rambeslutet, t.ex. ränta på belopp som inte betalats eller förfaranden för att realisera egendom eller att fängelsestraff inte kan utdömas för uraktlåtenhet att betala.

HU har genomfört rambeslutet genom en lag om samarbete med EU-medlemsstaterna i straffrättsliga frågor. Genomförandet är tillfredsställande.

LV har gjort ändringar i sin straffprocesslag. LV har endast delvis genomfört bestämmelserna i rambeslutet eftersom vissa delar av det utelämnats.

NL har genomfört rambeslutet genom att ändra lagen om ömsesidigt erkännande och verkställande av straffrättsliga påföljder. Genomförandet omfattar alla viktiga beståndsdelar i rambeslutet och är därför tillfredsställande.

PL har ändrat straffprocesslagen genom att införa ett kapitel om ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande. Genomförandet omfattar de viktigaste beståndsdelarna.

PT har antagit en speciallag som endast genomför detta rambeslut och inte kombinerar det med andra rambeslut om ömsesidigt erkännande. Lagen är mycket detaljerad, följer strukturen i rambeslutet och genomför alla viktiga delar av rambeslutet. Genomförandet är därför mycket tillfredsställande.

RO har ändrat lagen om internationellt straffrättsligt samarbete. Genomförandet i RO är mycket detaljerat; det omfattar alla viktiga delar av rambeslutet och är därför tillfredsställande.

SI har genomfört rambeslutet i form av en lag om straffrättsligt samarbete med EU-medlemsstaterna. Lagen genomför alla rättsakter om ömsesidigt erkännande. Det allmänna avsnittet omfattar allmänna principer, t.ex. principen om ömsesidigt erkännande, följt av individuella kapitel om ömsesidigt erkännande av olika typer av beslut. Avsnittet om ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande genomför alla viktiga bestämmelser i rambeslutet och är därför bra.

Artikel 1 – Syfte

I artikel 1.1 anges det övergripande syftet med rambeslutet. Det behöver inte genomföras om det sammanhang som genomförandelagen ingår i är tillräckligt tydligt när det gäller syftet med lagstiftningen.

AT, FI, NL, CZ och PT har tagit med det allmänna syftet i sin nationella genomförandelagstiftning. Andra medlemsstater (IE, LV, PL, RO, SI, DE, DK och HU) har inte tagit med denna punkt.

Enligt artikel 1.2 innebär rambeslutet ingen ändring av skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen, och inga skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska påverkas.

Bestämmelsen återspeglar en övergripande skyldighet som åligger samtliga medlemsstater och som sådan kan dess genomförande vara överflödigt. Det är klart tillåtet för medlemsstaterna att föreskriva denna skyldighet i sin genomförandelagstiftning.

De flesta medlemsstater anser att denna artikel inte behöver införlivas. En del medlemsstater (AT, FI) har genomfört denna skyldighet som ytterligare ett skäl för vägran.

Artikel 2 – Definitioner

I artikel 2 definieras följande begrepp: *utfärdande stat* och *verkställande stat*, *beslut om förverkande*, *egendom*, *vinning*, *hjälpmedel* och *kulturföremål*. Genomförandet av rambeslut lämnar ett visst utrymme för egen bedömning av om det är nödvändigt att införliva samtliga definitioner i den nationella lagstiftningen. Medlemsstaterna måste dock försäkra sig om att deras nationella genomförande inte äventyrar målen för rambeslutet. Om vissa definitioner saknas helt kan det skapa osäkerhet, t.ex. definitionen av beslut om förverkande måste genomföras på ett sätt som garanterar att det utländska beslutet kan erkännas oberoende av vad instrumentet heter i den utfärdande medlemsstaten, eftersom terminologin kan variera betydligt mellan olika medlemsstater.

AT har uppgett att landet genomfört definitionerna, men inte bifogat de relevanta delarna av lagen. Det relevanta avsnittet i den österrikiska lagen innehåller endast en partiell definition av begreppet beslut om förverkande, eftersom det inte nämns att det är ett slutligt beslut som utfärdas av domstolen. PL har uppgett att landet genomfört definitionerna, men referenslagstiftningen (som inte bifogats anmälan) innehåller inga definitioner.

AT, NL, PT och RO har täckt alla dessa termer. Några medlemsstater (IE, SI, DK, CZ och HU) har endast genomfört vissa definitioner, t.ex. definitionen av *beslut om förverkande*. Andra medlemsstater (LV, FI, DE och PL) har inte införlivat några definitioner i den inhemska lagstiftningen, vilket kan leda till osäkerhet om rättsaktens tillämpningsområde.

Artikel 3 – Fastställande av behöriga myndigheter

Enligt denna artikel ska varje medlemsstat underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som är behöriga för rambeslutets syften. Varje medlemsstat får, om organisationen av dess interna system gör detta nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrativt översändande och mottagande av beslut och för att bistå de behöriga myndigheterna.

I vissa medlemsstater är nationella domstolar behöriga för utfärdande och verkställighet av beslut (AT, CZ, IE, HU, LV, PL, PT, SI och RO) eller den allmänna åklagarmyndigheten territoriellt behörig. I andra medlemsstater har en central myndighet utsetts till utfärdande och verkställande myndighet. Detta är fallet i FI (Rättsregistercentralen), DK (justitieministeriet) och NL (allmänna åklagaren (*officier van justitie*) i Leeuwarden).

I CZ, IE, LV, PL och SI har det utsetts en central myndighet (justitieministeriet) för översändande av handlingar. RO har utsett justitieministeriet till den centrala myndighet som ska ge bistånd och översända handlingar i fall där direkt kontakt inte är möjlig. Genomförandelagen i LV anger domstolarna som behöriga myndigheter, men en viktig roll ges också justitieministeriet, som avgör om det finns några skäl för att vägra verkställighet innan det beslutar att skicka begäran om verkställande av beslutet om förverkande till domstolen. IE ger också den centrala myndigheten en viktig roll, eftersom den ska besluta om den ska skicka en begäran om förverkande som den mottagit från en annan medlemsstat vidare till *High Court* eller inte. Sådana bestämmelser är inte förenliga med principen om direkt kontakt mellan behöriga myndigheter och den rent administrativa roll som föreskrivs för centrala myndigheter i artikel 3.

Artikel 4 – Översändande av beslut om förverkande

Enligt denna artikel får beslutet i fråga, tillsammans med ett intyg, översändas till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat i vilken den fysiska eller juridiska person mot vilken ett beslut om förverkande har utfärdats har egendom eller inkomster. Om beslutet om förverkande avser specifik egendom får beslutet översändas till den behöriga myndigheten i en medlemsstat i vilken egendomen finns. Principen om direkt kontakt mellan de behöriga myndigheterna är innesluten i denna artikel. Om myndigheten inte är behörig att erkänna beslut om förverkande ska den på eget initiativ översända beslutet till den myndighet som är behörig.

CZ, HU, PL, PT, RO, SI och NL har införlivat alla delar av artikel 4 i sin genomförandelagstiftning. AT, DK och LV har inte genomfört denna bestämmelse mer än till viss del. FI har inte införlivat denna artikel eftersom landet har införlivat en allmän bestämmelse som föreskriver att en bestämmelse av lagstiftningskaraktär i rambeslutet ska följas som en bestämmelse i lag (se allmänna aspekter på införlivande). IE och DE har inte införlivat denna artikel.

Principen om **direkt kontakt** har genomförts av NL och DK, där den centrala myndigheten samtidigt är utfärdande och verkställande myndighet, som kommunicerar direkt med den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat. Denna princip har också genomförts av AT, CZ, PL, PT, RO och SI. AT och SI har bestämmelser om direkt kontakt mellan behöriga myndigheter, men innan den utfärdande domstolen översänder en begäran till en annan medlemsstat måste den ge åklagarmyndigheten möjlighet att yttra sig och de berörda personerna möjlighet att inkomma med synpunkter.

LV har inte genomfört principen om direkt kontakt eftersom justitieministeriet är den myndighet som inte bara översänder och tar emot beslut om förverkande utan också beslutar huruvida sådana beslut ska sändas vidare till de behöriga myndigheterna och om det finns några skäl för att vägra verkställighet. IE har inte genomfört principen om direkt kontakt eftersom den behöriga domstolen skickar beslutet om förverkande till riksåklagaren (*Director of Public Prosecutions*), som sedan avgör om beslutet om förverkande ska skickas vidare till den centrala myndigheten för översändande till en annan medlemsstat. DE har inte skrivit in denna princip i sin inhemska lagstiftning.

Artikel 5 – Översändande av beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater

I regel kan ett beslut om förverkande endast översändas till en verkställande stat i taget. I artikel 5.2 och 5.3 anges undantag till denna regel i fall där olika delar av en egendom är belägna i olika verkställande stater, där förverkandet medför åtgärder i mer än en verkställande stat eller där en specifik del av en egendom är belägen i en av två eller flera specificerade verkställande stater. Beslut om förverkande som avser ett penningbelopp kan översändas till mer än en verkställande stat om egendomen inte har frusits eller om värdet på egendomen sannolikt inte är tillräckligt för ett verkställande.

AT, CZ, HU, NL, PL, PT, SI, och RO har genomfört denna artikel fullständigt.

LV och DE har delvis genomfört denna artikel. DK har uppgett att denna bestämmelse inte behöver genomföras. FI och IE har inte införlivat denna artikel.

Artikel 6 – Brott

Denna artikel omfattar en förteckning över brott som om de är straffbara i den utfärdande staten och medför ett högsta frihetsstraff på minst 3 år ger upphov till erkännande och verkställighet av beslut utan kontroll av huruvida dubbel straffbarhet föreligger. Alla andra typer av brott kan bli föremål för sådan kontroll i den verkställande medlemsstaten. Förteckningen omfattar 32 brott som också förtecknas i andra rambeslut. Ansvar för den juridiska avgränsningen av brotten ligger uteslutande hos den utfärdande medlemsstaten.

CZ, DK, LV, PT, RO och SI har genomfört denna bestämmelse helt i enlighet med rambeslutet. Dessa medlemsstater har fört in förteckningen över brott direkt i genomförandelagstiftningen. AT, HU, NL, DE och PL har uppgett att de genomfört förteckningen över brott, men de har inte bifogat den relevanta lagstiftningen till anmälan. Därför är det inte möjligt att bedöma hur införlivandet framskridit i dessa länder. FI har inte genomfört denna bestämmelse, utan infört en allmän bestämmelse om ”direkt tillämpning” av rambeslutet (se den allmänna anmärkningen). IE har inte genomfört denna bestämmelse och enligt nuvarande lagstiftning erkänner landet inte beslut om förverkande för ett brott som inte är ett brott i IE. Detta är inte förenligt med artikel 6 rambeslutet.

Artikel 7 – Erkännande och verkställighet

Enligt artikel 7 ska ett beslut om förverkande erkännas utan krav på ytterligare formaliteter och alla åtgärder som krävs för att verkställa besluten vidtas skyndsamt. Genomförandelagar som föreskriver en skyldighet för den behöriga myndigheten att anordna en utfrågning i varje ärende är inte helt förenligt med artikel 7, eftersom en utfrågning i regel utgör en väsentlig formalitet.

CZ, PL, RO och SI har genomfört denna bestämmelse, men infört en skyldighet att anordna en offentlig utfrågning i varje ärende. Med tanke på att en formalitet i den verkställande staten är av allmän karaktär, ligger en sådan utfrågning inte helt i linje med rambeslutet.

Genomförandet i FI medför en möjlighet att anordna en offentlig utfrågning om det är sannolikt att vissa skäl för att vägra verkställighet kommer att åberopas. En sådan bestämmelse förefaller ligga i linje med rambeslutet, eftersom ett beslut om att anordna en utfrågning ska fattas från fall till fall, om den verkställande myndigheten anser att ett skäl för att vägra verkställighet kan vara tillämpligt och det kräver att parterna hörs.

LV har genomfört denna bestämmelse genom att införa ett skriftligt förfarande för erkännande av beslut om erkännande.

AT har bestämt att den berörda personen ska ha möjlighet att lämna synpunkter på villkoren för erkännande, om han eller hon kan kallas att närvara på österrikiskt territorium.

DK, HU, NL och PT har genomfört denna bestämmelse utan att ange något specifikt förfarande som leder fram till erkännande (dvs. om det är möjligt eller obligatoriskt att anordna en utfrågning eller om inget är föreskrivet).

DE kräver att den behöriga myndigheten (den territoriellt behöriga åklagarmyndigheten) ska ge den dömde, och övriga berörda parter, möjlighet att lämna synpunkter. Lagen föreskriver också att en domstol ska ingripa på begäran av den behöriga myndigheten, som därför inte ensam kan vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att verkställa beslutet om förverkande på det sätt som föreskrivs i artikel 7.

IE har delvis genomfört denna bestämmelse, men genomförandelagen föreskriver inte att ett beslut om förverkande ska erkännas och verkställas utan vidare formaliteter.

Medlemsstaterna har i allmänhet inte angivit någon tidsfrist för verkställighet.

Följande medlemsstater har inkommit med en förklaring enligt artikel 7.5 i rambeslutet: AT, LU, PL och SI kommer inte att erkänna och verkställa beslut om förverkande under sådana omständigheter där förverkandet beordrades med stöd av de utökade möjligheterna till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning (artikel 2 d iv). PL har tagit in denna begränsning direkt i genomförandelagen.

Artikel 8 – Skäl för att vägra erkännande eller verkställighet

I artikel 8 anges ett antal skäl som kan utgöra grund för en vägran att erkänna eller verkställa ett beslut. Alla skäl som anges i denna artikel är fakultativa för medlemsstaterna, som kan välja att genomföra dem eller inte, och de kan också fastställa strängare villkor för tillämpningen av dem än vad som föreskrivs i denna bestämmelse². Om de genomförs bör skälen för vägran skrivas in i den inhemska lagstiftningen som fakultativa för den behöriga myndigheten ("Den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten *kan* vägra ..."). Eftersom de är ett undantag från den allmänna principen om ömsesidigt erkännande är förteckningen över skäl uttömmande, så medlemsstaterna kan inte ta in ytterligare skäl för vägran i sin genomförandelagstiftning.

Medlemsstaterna har genomfört följande skäl för vägran:

- Intyget saknas, är ofullständigt eller motsvarar uppenbarligen inte beslutet (införlivade som fakultativa skäl av DE, PL, PT och RO, införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DK, LV, NL, införlivat som delvis tvingande, delvis fakultativt skäl av HU).
- Ne bis in idem (dvs. "inte två gånger om samma sak", jfr. artikel 7.2 a) (införlivat som fakultativt skäl av PL, PT och RO, införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DE, HU, LV, NL och SI, införlivat som delvis fakultativt, delvis tvingande skäl av DK).
- Skäl grundat på principen om dubbel straffbarhet (jfr artikel 7.2 b) (införlivat som fakultativt skäl av PL, DK, införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DE, HU, NL, RO, LV och SI).
- Immunitet (införlivat som fakultativt skäl av PT och RO; införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DK, HU, LV, NL och SI).
- Skäl grundat på berörda parter rättigheter i ärendet (införlivat som fakultativt skäl av PL, PT och RO; införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DK, NL och SI; inte införlivat av HU och LV).
- Mål som behandlas utan att den tilltalade än närvarande och utan att denne företräds av ett juridiskt ombud (införlivat som fakultativt skäl av PL, PT och RO, införlivat som tvingande skäl av AT, CZ, DE, DK, HU, LV, NL och SI).

---

² EG-domstolens dom av den 9 oktober 2009 i mål C-123/08, Wolzenburg, [EUT C 116, 9.5.2008, s.18](#).

- Skäl grundat på territorialitetsprincipen (jfr artikel 7.2 b) (införlivat som fakultativt skäl av CZ, HU, NL, PL, PT och RO, införlivat som tvingande skäl av AT och SI, införlivat delvis som fakultativt, delvis som tvingande skäl av DE och DK, inte införlivat av LV).
- Förverkande med stöd av de utökade möjligheterna till förverkande (införlivat som fakultativt skäl av DK och NL, införlivat som tvingande skäl av AT, CZ och PL, inte införlivat av HU, RO, SI och LV).
- Verkställigheten av beslutet har preskriberats (införlivat som fakultativt skäl av DE, DK, PL, PT och RO; införlivat som tvingande skäl av AT, LV, NL och SI);
- FI har inte införlivat några skäl som föreskrivs i rambeslutet, men har slagit fast att de bestämmelser i rambeslutet som är av lagstiftningskaraktär ska följas som bestämmelser i lag.
- IE har inte införlivat några skäl för vägran som föreskrivs i rambeslutet.

Skäl som medlemsstater föreskrivit utöver de som redovisas ovan:

- **AT** har kompletterat med följande tvingande skäl för vägran: Personen i fråga har beviljats amnesti eller nåd, beslutet utfärdades i strid med de grundläggande rättigheter som finns inskrivna i artikel 6 i EU-fördraget, den juridiska klassificeringen av den brottsliga gärningen är uppenbart felaktig eller den berörda personen intygar att beslutet om förverkande redan har verkställts.
- **CZ** har tagit med flera ytterligare tvingande skäl: Egendomen kan inte förverkas enligt andra länders lagstiftning, egendomen har redan förverkats, försvunnit eller kan inte hittas, domen har redan verkställts i en annan stat, personen i fråga har beviljats amnesti eller nåd, och verkställandet skulle strida mot väsentliga konstitutionella principer i CZ.
- **DE** har tagit med ytterligare två fakultativa skäl för vägran, ett för fall där samma tillgångar är föremål för ett tyskt beslut om förverkande och om samma tillgångar är föremål för en förverkandeåtgärd som vidtas av en tredje medlemsstat, i bägge fallen dock endast om det ligger i allmänintresset att den andra åtgärden bör ha företräde (endast den första situationen omfattas av rambeslutet, som i artikel 10 föreskriver att den behöriga myndigheten i sådan fall får uppskjuta – men inte vägra – verkställigheten av förverkandeåtgärden).
- **DK** har tagit med följande tvingande skäl: Den berörda personen har benådats för gärningen i DK; det finns skäl att anta att beslutet utfärdades i syfte att åtala eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska åskådning eller sexuella läggning.
- **FI** har föreskrivit ett tvingande extraskäl: Om det finns motiverade skäl att misstänka att målet behandlades i strid med principen om en rättvis rättegång och ett verkställande vore orimligt.
- **HU** har föreskrivit följande tvingande extraskäl: den brottsliga gärning som beslutet grundar sig på omfattas av Ungerns behörighet enligt landets egen lagstiftning (artiklarna 3 och 4 i strafflagen), den brottsliga gärningen omfattas enligt ungersk lag av en amnesti.

- **LV** har lagt till följande fyra situationer som tvingande skäl: Det är inte möjligt att verkställa beslutet i LV, personen i fråga har inte nått upp till åldersgränsen för straffrättsligt ansvar, det finns skäl att anta att straffet hade utdömts på grundval av ras, religiös tillhörighet, etniskt ursprung, kön eller politisk uppfattning och beslutet skulle strida mot grundläggande principer i det lettiska rättssystemet.
- Ytterligare fakultativa skäl i **PL** omfattar följande: Gärningsmannen omfattas av inte av polsk jurisdiktion, gärningsmannen har benådats genom amnesti.
- **RO** har tagit med ytterligare ett fakultativt skäl: Ett verkställande av beslutet om förverkande skulle strida mot konstitutionella principer.
- **SI** har tagit med följande tvingande skäl: Föremålen är en del av det slovenska kulturarvet, personen i fråga har beviljats amnesti eller nåd, förverkandet har föreskrivits genom ett beslut som enligt slovensk lag inte kan fattas i samband med ett straffrättsligt förfarande, det finns objektiva skäl att anta att beslutet har utfärdats i syfte att straffa en person på grundval av dennes ras, kön eller politiska eller religiösa uppfattning.
- **PT** och **IE** är de enda medlemsstaterna som inte har tagit med ytterligare skäl för att vägra verkställighet.

Att medlemsstaterna har fastställt flera ytterligare skäl för vägran visar tydligt att genomförandet av artikel 8 är mycket otillfredsställande. Medlemsstaterna måste följa rambeslutet genom att fastställa endast sådana skäl för vägran som anges i rambeslutet. Alla ytterligare skäl begränsar väsentligt räckvidden för den praktiska tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande och är därmed inte förenligt med rambeslutets syfte, anda och bokstav.

Artikel 9 – Rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet

Denna artikel föreskriver en skyldighet för den verkställande staten att se till att berörda parter har effektiva rättsmedel mot beslutet om erkännande och verkställighet av ett beslut om förverkande. Villkoren för att väcka talan får inte vara mindre fördelaktiga än de som gäller motsvarande åtgärder av rent inhemsk karaktär. Artikel 9.2 begränsar möjligheten att få beslutet omprövat i den verkställande staten, eftersom sakskälen för beslutet om förverkande endast kan ifrågasättas i den utfärdande staten.

De flesta medlemsstater (AT, CZ, DK, FI, HU, LV, NL, PL, PT och SI) har införlivat den första delen av denna artikel på rätt sätt. Vissa medlemsstater (AT, DK, LV, NL och PL) har dock inte införlivat artikel 9.2 i sin lagstiftning. Endast CZ, FI, HU, PT och SI har införlivat denna bestämmelse i full överensstämmelse med rambeslutet. RO har införlivat rätten att få tillgång till rättsmedel för alla berörda parter i form av en ”rätt till ersättning” men har inte införlivat artikel 9.2. DE och IE har inte genomfört artikel 9.

Artikel 10 – Uppskov av verkställigheten

Eftersom det är fråga om undantag från principen om omedelbar verkställighet bör skälen för att uppskjuta verkställigheten inte gå utöver de fall som anges i rambeslutet.

De flesta medlemsstater (AT, CZ, DE, DK, LV, NL, PL, PT, RO och SI) har korrekt införlivat samtliga eller vissa skäl för uppskov med verkställigheten och har inte tagit med ytterligare skäl. FI och IE har inte införlivat några skäl för att uppskjuta verkställigheten.

HU har tagit med följande ytterligare skäl för uppskov: Intyget saknas, egendomen är en del av kulturarvet, personen i fråga kan bevisa att beslutet redan har genomförts. Detta införlivande är inte helt förenligt med rambeslutet.

Artikel 11 – Flera beslut om förverkande

I denna artikel fastställs de kriterier som den behöriga myndighet som verkställer beslutet om förverkande ska ta vederbörlig hänsyn till när den fattar beslut om två eller flera beslut om förverkande som mottagits samtidigt.

AT, CZ, HU, LV, NL, PT, RO och SI har genomfört denna artikel. DE, DK, FI, IE och PL har inte genomfört den.

Artikel 12 – Tillämplig lag för verkställighet

Enligt artikel 12 ska verkställigheten av beslutet om förverkande regleras av lagen i den verkställande staten. I fall där förverkandet redan har verkställts helt eller delvis ska beloppet i fråga dras från det belopp som förverkas i den verkställande staten.

Enligt artikel 12.3 ska ett beslut om förverkande mot en juridisk person verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.

Enligt artikel 12.4 får beslutet om förverkande inte ersättas med alternativa åtgärder om inte den utfärdande staten har gett sitt samtycke.

AT och NL har genomfört denna artikel helt och hållet, medan andra medlemsstater (CZ, DE, DK, FI, HU, IE, LV, PL, PT, RO och SI) gjort det endast delvis. Att denna artikel genomförts endast delvis i de sistnämnda medlemsstaterna beror främst på att de inte införlivat artikel 9.3, som gäller juridiska personer. Vissa medlemsstater (AT, NL, PL) har åberopat nationell lagstiftning i detta sammanhang, vissa har inte införlivat denna bestämmelse eller har inte bifogat relevant lagstiftning (DK, IE, FI, PT, RO, SI). Den nationella lagstiftningen i CZ erkänner inte juridiska personers straffrättsliga ansvar och därför är den inte fullt förenlig med denna artikel. Det är dock delvis möjligt att erkänna och verkställa beslut om förverkande avseende juridiska personer enligt tjeckisk lag. CZ har uppgett att landet håller på att förbereda ny lagstiftning för att i tjeckisk lag införa begreppet förvaltningsrättsligt ansvar för juridiska personer för vissa typer av beteenden.

Artikel 13 – Amnesti, nåd, omprövning av beslut om förverkande

Enligt denna artikel får både den utfärdande staten och den verkställande staten bevilja amnesti och nåd men endast den utfärdande staten fatta beslut om ansökningar om omprövning av beslut om förverkande.

Medlemsstaterna har valt olika metoder för att genomföra denna artikel. PT och RO har följt lydelsen i rambeslutet. En del medlemsstater har endast nämnt den situation där nåd eller amnesti beviljas enligt deras nationella lagstiftning (DK, NL, HU, SI). LV tar i sina genomförandebestämmelser upp situationer där amnesti eller nåd som beviljats i den utfärdande staten är bindande för LV. AT, CZ, DK, HU och SI har genomfört bestämmelsen

om amnesti och nåd som ett tvingande skäl för vägran, medan PL genomfört den som ett fakultativt skäl för vägran. AT, CZ, NL och PT förklarade i sin anmälan att bestämmelserna om omprövning av beslut inte behöver införlivas.

DE, FI och IE har inte genomfört denna artikel.

Artikel 14 – Följder av översändande av beslut om förverkande

Enligt denna artikel begränsar översändandet av ett beslut om förverkande inte den utfärdande statens rätt att själv verkställa beslutet om förverkande. Detta måste dock förenas med skyldigheten att undvika risken för att överskrida det belopp som anges i beslutet om förverkande.

AT, CZ, LV, NL, RO och SI har genomfört denna artikel helt och hållet. HU, PL och PT har gjort det endast delvis.

DK har uppgett att denna bestämmelse inte behöver införlivas i dansk lag. DE, FI och IE har inte genomfört denna bestämmelse.

Artikel 15 – Inställande av verkställighet

Enligt denna artikel ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet om förverkande inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning dras tillbaka från den verkställande staten. Den verkställande staten ska inställa verkställigheten av beslutet om förverkande så snart den erhållit sådan information.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, SI och RO har införlivat artikeln helt och hållet. DE, FI och IE har inte genomfört denna artikel.

Artikel 16 – Förfogande över förverkad egendom

I denna artikel fastställs regler för hur penningbelopp och annan egendom som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande ska fördelas. Dessa regler gäller om inget annat avtalats mellan den utfärdande och den verkställande staten.

AT, CZ, DK, HU, NL, PL, PT, RO och SI har genomfört denna artikel och DE har genomfört den delvis.

LV har infört en möjlighet för justitieministeriet att fatta beslut om en begäran från en utfärdande stat om fördelning av penningbelopp i enlighet med rambeslutet. Det lettiska justitieministeriet har dock ingen skyldighet att göra detta. FI och IE har inte genomfört denna bestämmelse.

Artikel 17 – Information om resultatet av verkställigheten

Enligt denna artikel ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om beslut som fattats gällande erkännande eller verkställighet.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, RO och SI har genomfört denna artikel.

DE, FI och IE har inte genomfört denna artikel.

Artikel 18 – Ersättning

I denna bestämmelse fastställs regler för när en utfärdande stat ska ersätta en verkställande stat för de skadeståndsbelopp som betalats till de berörda parterna på grund av verkställighet av ett beslut om förverkande. CZ, DK, PL, PT och RO har genomfört denna artikel. FI hänvisar i sin nationella lagstiftning till den tillämpliga artikeln i rambeslutet. AT, DE, IE, HU, LV, NL och SI har inte genomfört denna bestämmelse.

Artikel 19 – Språk

Enligt artikel 19 ska intyget översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten. Enligt samma artikel får varje medlemsstat dock när som helst i en förklaring tillkännage att den godtar en översättning till ett eller flera andra officiella språk.

De flesta medlemsstater kräver en översättning till sitt officiella språk (AT, CZ, DK, IE, HU, LV, PL, PT och RO). Andra medlemsstater accepterar också engelska (NL, SI). FI godtar intyg på finska, svenska eller engelska, och om det inte föreligger några hinder för godkännande av intyg på andra språk godtar FI även sådana intyg.

Artikel 20 – Kostnader

Enligt denna artikel får medlemsstaterna inte kräva ersättning av varandra för kostnader i samband med tillämpningen av rambeslutet. AT, CZ, NL, PL, PT och SI har genomfört denna artikel. DE, IE, HU, LV och RO har inte gjort det. FI hänvisar i sin nationella lagstiftning till den tillämpliga artikeln i rambeslutet. DK förklarade i sin anmälan att artikeln inte behöver införlivas.

3. SLUTSATSER

Det är uppenbart att genomförandet av rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 8 oktober 2006 i EU-medlemsstaternas nationella lagstiftning inte är tillfredsställande. I slutet av februari hade endast 13 medlemsstater genomfört rambeslutet och anmält detta till kommissionen (åtminstone informellt). Det var 15 månader efter den tidsfrist som anges i rambeslutet.

De nationella genomförandebestämmelser som inkommit från de 13 medlemsstaterna är i allmänhet tillfredsställande och kan anses överensstämma med rambeslutet, särskilt när det gäller de viktigaste frågorna, såsom slopandet av kontroll av huruvida dubbel straffbarhet föreligger och erkännandet av beslut utan vidare formaliteter. Dessvärre visar en analys av skälen för att vägra erkännande att nästan alla medlemsstater har tagit med flera ytterligare skäl i sin nationella lagstiftning. Ett sådant förfaringsätt ligger inte i linje med rambeslutet.

Kommissionen uppmanar samtliga medlemsstater att beakta denna rapport och ta tillfället i akt att tillhandahålla kommissionen och rådets generalsekretariat all ytterligare relevant information så att de fullgör sina skyldigheter enligt artikel 22 i rambeslutet. Den uppmanar

de medlemsstater som uppgett att de håller på att utarbeta nationella genomförandebestämmelser att anta och anmäla dessa snarast möjligt.

Att medlemsstaterna införlivat detta instrument endast delvis och ofullständigt är ett väsentligt hinder för en fullständig och effektiv tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande inom Europeiska unionen. Det begränsar de rättsliga myndigheternas möjligheter att bekämpa ekonomisk brottslighet genom att hindra brottslingar från att göra ekonomisk vinning av brottsliga handlingar. Kommissionen uppmanar de medlemsstater som ännu inte gjort det att skyndsamt vidta åtgärder för att till fullo genomföra detta rambeslut. Den uppmanar vidare dem som har införlivat rambeslutet på fel sätt, t.ex. genom att ta med ytterligare skäl för vägran, att se över sin nationella genomförandelagstiftning och anpassa den till bestämmelserna i rambeslutet. På grundval av reaktionerna på denna rapport kommer kommissionen att överväga om det finns ett behov av att se över rambeslutet mot bakgrund av reglerna i Lissabonfördraget.